

גליון 455
שנה י' תשפ"א

סיפורי צדיקים

יו"ל לע"נ הרה"ח ר' הלל ז"ל בן ר' פינחס נחום המבורגר ז"ל

סיפורי חז"ל

זכור לאברהם ליצחק ולישראל עבדיך
(ל"ב - י"ג)

מה ראה משה להזכיר לאברהם? אלא כשעשו אותו מעשה, בקש משה עליהם רחמים, אמר לו הקדוש ברוך הוא: היאך אני יכול לקבלם בתשובה, אתמול נתתי להם עשרת הדברות הרי בטלו אותם. משל למה הדבר דומה למלך שהיה לו אוהב, והפקיד אצל המלך עשר מרגליות ומת האוהב. לימים עמד המלך וקדש את בתו של אוהבו בעשר מרגליות ואבדה אותם, התחיל המלך כועס עליה ואומר אני הורגה, שמע שושבינה ואמר לו אדוני המלך, אם אבדה לך עשר מרגליות תזכור שיש לאביה פקדון אצלך עשר מרגליות ויצאו עשר בעשר, אף כך אמר משה לפני הקדוש ברוך הוא, אם בטלו עשרת הדברות זכור לאברהם אביהם שניסיתו בעשר נסיונות ויצאו עשר בעשר, לכך הזכיר לאברהם, ומה ראה להזכיר שלושת אבות? אמר משה, רבונו של עולם אם שריפה הם חייבים, זכור לאברהם שנתן נפשו להישרף על קדושת שמך באור כשדים, אם שחיטה הם חייבים, זכור ליצחק אביהם שפשט צוארו להישחט על קדושת שמך. אם גלות הם חייבים, זכור לאביהם יעקב שגלה לחרון לכך הזכיר שלושת אבות.

(תנחומא תשא כד)

פרשת השבוע

זה יתנו (ל' י"ג)

ומדוע לא כתוב "ורחצו במים"? אלא רמז לתשובה, שאדם שב מתוך שלבו נמס כמים ועיניו מגירות דמע כמים, ובכל זאת "ירחצו מים" יש לרחוץ גם את המים, לשוב על התשובה שטרם היתה כנה ועמוקה ופנימית כפי שצריכה להיות, ולשוב מחדש באמת, ואימתית "בבואם אל אהל מועד" לפני התפילה.

ושמרו בני ישראל את השבת

(ל"א ט"ז)

מסופר על ה"ק ה"חפץ חיים" זיע"א. שכאשר קיבל פעם מכתב מעיר מסויימת ובו בשרוהו שנוסדה שם חברת משמרת שבת, פרץ בבכי. משנשאל לפרש בכייתו. והלא מן הראוי להרגיש סיפוק כשיהודים מתארגנים לשם הגנה על השבת. השיב הצדיק: כשתראו אדם עובר ליד בית ונותן עינו עליו, ומשבח לבורא העולם שבראהו שלם באיבריו, מעצמכם תבינו כי הבית הזה הוא בית של נכים, שבו מאושפזים אנשים בעלי מומים, קטעים, גדמים ועיוורים רח"ל. כך כאשר אנו רואים שנוסדה חברה לשמירה על השבת, עלינו להסיק שהאנשים בעיר זו הינם בבחינת בעלי מומים ביחס לשבת. והרי זה בבחינת בית חולים גדול למחללי שבת. ועל זה ראוי לבכות.

מסופר על רב אחד שביקר פעם את הרה"ק רבי מרדכי מנדבורנא זיע"א, ונתגלגלה השיחה ביניהם על המצב החומרי של היהודים, והרב שאל את רבי מרדכי'לה מה לעשות עם העולם? בני ישראל צריכים פרנסה והדור הולך הלך וחסור, והפרנסה לקויה מאוד. השיבו הצדיק אין עצה אלא לעשות תשובה, כי תחת כסא הכבוד יש אוצר גדול של כסף, והראיה ממצצית השקל כמו שנאמר במדרש תנחומא (כי תשא סימן ט' ט') אמר רבי מאיר כמין מטבע של אש הוציא הקב"ה מתחת כסא הכבוד והראהו למשה, ואמר לו "זה יתנו" כזה יתנו, ועל התשובה הרי אמרו בגמרא (מסכת יומא דף פ"א א') גדולה תשובה שמגעת עד כסא הכבוד, וכשכבר יהיו אצל כסא הכבוד יוכלו בנקל לקחת גם מהכסף של האוצר הגנוז שם.

בבואם אל אהל מועד ירחצו מים

(ל' - כ')

מסופר על הרה"ק רבי אברהם מקאליסק זיע"א, שפעם נכנס אליו ר' פייבל סגי נהור והתחנן, אנא רבי יורני דרך תשובה, אמר לו רבי אברהם, כתוב "בבואם אל אהל מועד ירחצו מים"

זמני השבת

זמני יציאת השבת

ירושלים: 6:17 ת"א: 6:19 ר"ת: 6:55

זמני כניסת השבת

פרשת כי תשא - פרה

ירושלים: 5:04 ת"א: 5:19

הרכבת. השתוממתי לשמוע את החלום הזה ואמרתי לו אינך צריך אפילו לנסוע לראדין, כי ה"חפץ חיים" נוסע עתה ברכבת זו ונמצא בקרון זה העומד לפנינו.

התרגש האיש מאוד, כי ראה בזה אות מן השמים, שהחלום אמת הוא. הוא מיהר אל הקרון, בו ישב ה"חפץ חיים". מצאנו אותו עומד בתפילתו הזכה והברורה, מילה במילה, "כאילו מונה מעות", וכל הקהל הקשיב ברב קשב לכל מילה שיצאה מפיו הקדוש. פתאום נצנץ רעיון במוחי: לגלות ל"חפץ חיים" מן הפירצה שבנו של בעל בית זה עושה בעירי לחלל את השבת, כדי שבהודמנות זו ישפיע עליו שיצווה על בנו לשמור את השבת. לתכלית זו קראתי את בעל נכדתו של ה"חפץ חיים", הגאון רבי הלל גינבורג, שליחה אותו בדרכו. ביקשתי לצאת עמי החוצה וסיפרתי לו את כל העניין. אמרתי לו, כי תיכף נשוב אל הקרון ואני אקרא את החולה החוצה, שם אדבר עמו ארוכות, כדי שיספיק רבי הלל למסור ל"חפץ חיים" את מבוקשי להשפיע עליו בענין שבת, ובטרם תזוו הרכבת נשוב אל הקרון וה"חפץ חיים" בוודאי ידע איך להשפיע עליו.

הסכים רבי הלל לעשות כחפצי. אולם עד שובנו אל הקרון נוכחנו לראות, כי איחרנו את המועד. ה"חפץ חיים" סיים כבר את תפילתו והאיש החולה הקדים אותנו וניגש אל ה"חפץ חיים" לבקש ממנו ברכה. דיטב חרה לנו הדבר, אבל את הנעשה אין להשיב, התחלנו איפוא לשמוע את הדו שיח שהתקיים בין הגאון והצדיק לבין החולה המבקש את ברכתו. הוא ניגש אל הסבא קדישא באימה ורתת, באמרו: רבי! הנני חולה אנוש זה יותר משנה, הייתי בבתי חולים בוורשה ובוילנא, אין תרופה למכתי ובשכבי לילה זה בבית החולים בוילנא, באה אלי אמי זקנתי מעולם האמת ואמרה לי: עזוב את הרופאים והרפואות וסע אל ה"חפץ חיים", הוא יעניק לך ברכה ותתרפא!

כשמוע ה"חפץ חיים" שמחזיקים אותו לבעל מופת (וכל מקורביו ובאי ביתו ידעו דיטב – עד כמה שנא לשמע דבר כזה) קפץ ממקומו וקרא בקול: מי יתן לך ברכה? ישראל מאיר? (שמו הפרטי של החפץ חיים) ותועיל לך? חס ושלום! הברכות אינן מסודרות בידי! וכדרכו בקודש היה חוזר על כל מאמר ומאמר 3 פעמים, והמשיך הלאה לשוחח כאילו אל עצמו: – הנך יודע למי מסורות הברכות? לשבת קודש! וכמו שנאמר בפירוש בפסוק של פרשת "בראשית": "ויברך אלוקים את יום השביעי ויקדש אותו"... וכן אנו אומרים בקבלת שבת: "לקראת שבת לכו ונלכה כי היא מקור הברכה", ולמה, איפוא, אתה מבקש ברכה אצל ישראל מאיר? ה"חפץ חיים" המשיך לדבר אל האיש והוסיף:

"אם תשמור שבת כהלכתה ותקבל את ברכת השבת, ותרצה לקבל ברכה מישראל מאיר, יתן לך גם ישראל מאיר ברכה, אלא מאי? אין אתה רוצה לשמור שבת כראוי ולקבל את הברכה ממקורה, ותאמר בלבבך שדי לך לקבל ברכה רק מישראל מאיר? דבר זה אי אפשר! אין בכוחי לברך בלא ברכת השבת!". וכדרכו בקודש שוב חזר על כל מאמר ומאמר ג' פעמים.

לקראת שבת לכו ונלכה כי היא מקור הברכה

מעשה נפלא זה סיפר הרה"ק רבי זלמן סורוצקין זיע"א אב"ד לוצק לפני שנים רבות: יהודי צעיר אחד ממשפחה הגונה בעיר אשר בה כיהנתי בתור רב ואב"ד, רצה לעלות לארץ הקודש, ולתכלית זו החליט ללמוד את מקצוע הנהגות, זה היה לפני כארבעים וחמש שנה, ובעירי לא היה אז רכב ממונע. אחרי שלמד את המקצוע הזה, רכש לו אותו צעיר מוגית (אלא שבינתיים לא השיג את הסרטיפיקט, הרשיון, לעליה), והחל להפעיל את המקצוע בעירנו, היינו להיות מוביל נוסעים אל הרכבת וממנה. לאט לאט נכשל בחילול שבת, דהיינו שהחליף את הסדר האמור בזמירות: "מאחר לבוא אל השבת וממהר לצאת"; שהיה מאחר בערב שבת עם הנסיעות והובלת נוסעים עד שעת החשיכה בלילי שבתות, ומאידך היה מזדרז להתחיל לקבץ נוסעים בשבתות, מבעוד היום גדול והשעה טרם הגיעה ל"שלוש סעודות". שלחתי אחריו והוא הבטיח לחדול מזה, אך לא קיים הבטחתו. כה עשיתי כמה פעמים ללא הועיל. אביו, שהיה בעל בית נכבד, חלה בשיתוק חלקי ושכב זמן רב בבתי חולים, סכנה היתה לדבר עמו מזה ולגרום לו עגמת נפש בשעת מחלתו הקשה, פן יקראנו אסון – והפירצה של חילול שבת על ידי בנו עמדה להתרחב בעירי חס ושלום, ולגרוף עוד פורצי גדר, שילמדו ממנו.

יום אחד התקיים בוילנא כינוס רבתי של רבני ליטא, שבאו אליו כשלוש מאות רבנים, ראשי ישיבות ועסקני חינוך. הכנס התקיים תחת נשיאותם של הגה"ק ה"חפץ חיים" זיע"א והגה"ק רבי חיים עוזר זיע"א, כשעל סדר היום: עניני חינוך בכלל ועניני "ועד הישיבות" בפרט. אחרי ישיבות רבות במשך כמה ימים, נתפורנו איש לעירו. הרכבת, שבה נסע ה"חפץ חיים" ורבני הסביבה ואני בתוכם, עמדה משעה שבע בבוקר עד יציאת הרכבת בשעה שמונה, הקרון, שנכנסו אליו, נתמלא תיכף יהודים עד אפס מקום, שנתאספו כדי לראות ולשמוע את ה"חפץ חיים" ולהיות במחיצתו. ה"חפץ חיים" התחיל לעשות הכנות לתפילת השחר. אך אני (מכיון שהקדמתי והתפללתי במלון, טרם צאתי אל הרכב), עזבתי את הקרון והלכתי לראות מישהו בחוץ, ברחבה שלפני התחנה.

פתאום נפגשתי עם אביו החולה של אותו צעיר, בעל הטקסי, המחלל את השבת. החולה התהלך נשען על מקלו ותחבושת על פניו, ומתקרב אל הרכבת. דרשתי לשלומי ושאלתי, האם הרופאים כבר הרשו לו לעזוב את בתי החולים ולנסוע הביתה? ויענני האיש: אינני נוסע הביתה כי אם לראדין, אל ה"חפץ חיים". והוא פתח לספר לי את סיפורו, את מעשה החלום שחלם בלילה זה, והנה הסבתא שלו שנפטרה זה כמה שנים, עומדת לפניו ולוחשת לו עצה: "אך לשוא אתה מחפש תרופה למכתך אצל הרופאים, רב לך לשכב בבתי חולים, סע אל ה"חפץ חיים" ותקבל ממנו ברכה ותתרפא ממצלתך!" ויקץ משנתו והנה חלום ותפעם רוחו, ויחליט תיכף לעזוב את בית החולים ולנסוע אל ה"חפץ חיים" על מנת להתברך מברכות פיו. לתכלית זו הנה הוא בא עתה אל

צ'ישל ונמשל

בנים אתם לה' אלקיכם

אב ובנו הלכו בדרך, ובאו ליער אחד ששם מצויים הרבה גרגירי יער אשר המה כידוע מתוקים לחיך. וכשראה הבן את הגרגירים, התנפל עליהם והתחיל ללקט ולאכול בכל כוחו, וכשראה האב כי הבן מתמהמה, אמר לו בני יקירי, אני יודע כי הגרגירים נעמו לחיכך, אבל חייב אתה להודרו וללקוט, שכן עוד דרך ארוכה לפנינו, ואין לי פנאי לחכות לך, אולם הבן נפשו חשקה בפירות הללו, ולא רצה לזוז מן המקום, ואף על פי שהאב מיהר מאוד ללכת, בכל זאת בראותו את תאוות בנו אל הגרגירים, אמר לו שמע בני איעצך מה לעשות שלא תאבד דרכך ביער, בלכתך כה וכה לחפש את הפירות ולא תמצא אחר כך את הדרך אלי, אני אלך לי לאס לאט, ואתה תלקט את הפירות, אולם כדי שלא אובד ממך, תצעק כל פעם אבי, אבי, ואני אענך בני, וכך נשמור כל הזמן על הקשר בינינו, ותדע כי כל עוד שאתה שומע את קולי, סימן הוא שגם אני שומע את קולך, אבל כשלא תשמע את קולי, אז תבין כי תעית ביער, ולא תמצא את הדרך בחזרה, וחייב אתה לרוץ מיד אחרי עד אשר תגיע אלי.

והנמשל מובן, בנים אנו לד' אלקינו, ואנו תועים בסבכי היער הגדול של תאוות העולם הזה והבליו, ואין אנו שמים אל לב כי ארוכה הדרך לפנינו, ואם נתמסר כולנו לתאוות הגוף לא נניע בשלום למחוז חפצנו, והנה העצה היעוצה לנו היא, לקרוא תמיד לאבינו שבשמים, היינו להתפלל אליו בלב שלם, וכשאנו מתפללים בלב שלם ובמחשבה טהורה, ויודעים פירוש המילות, שומע הקב"ה את תפילתנו ועונה לנו גם הוא, אולם כשלבנו נשמט מאתנו, ואין אנו יודעים לפני מי ומה אנו מתפללים, הרי אם אין אנו שומעים בלבנו את קול אבינו, אף הוא אינו שומע את קולנו, וזה סימן שכבר התרחקנו מאוד ועלינו לרוץ אחרינו, ולזעוק אל המלך מלכו של עולם שישייעני בדרכנו הקשה ורבת המכשולים.

(בשם הרה"ק רבי חייקל מאמדור זיע"א יומא

דהילולא כ"ג אדר)

כל הקרון שהיה מלא יהודים הקשיב לדבריו באימה ובריאה, ויותר מכולם: "האיש החולה, אשר כנראה ידע את האמת המרה, בחינת "לב יודע מרת נפשו". הגאון ר' הלל ואני הבטנו איש בפני אחיו בתימהון ובפליאה גדולה, וחשבנו: איך הגיעו מחשבותינו והרהורי ליבנו אל הסבא קדישא? עד שאנו עומדים בפליאה ובתדהמה, והנה הצדיק הזקן, אחרי דומיה קלה, פותח שוב בדברים אל האיש: ושמא תאמר, הלא אני שומר את השבת, וראוי לברכה? אבל ראה מה כתוב בשבת: "זכור את יום השבת לקדשו... שבת לה' אלוך לא תעשה כל מלאכה אתה ובנך ובתך..." הלא אין דוגמת אזהרה זו בשאר המצוות: לא נאמר "לא תאכל חויר אתה ובנך ובתך", או לא תלבש שעטנו אתה ובנך ובתך", כי כל אחד אחראי בעד עצמו בלבד, ואילו בשבת האב אחראי גם בעד הבנים הנמצאים ברשותו, ואפילו הם גדולים, ואפילו אם אתה משמר את השבת ובנך... באם בנך נוסע בשבת, ובתך מסרקה את שיערה בשבת, אי אפשר לך לקבל ברכה ממקור הברכות, משבת קודש וגם ברכת ישראל מאיר לא תשיג ולא תועיל לך!".

רק יצאו מפיו של הסבא קדישא המילים "אתה ובנך ובתך..." אתה משמר את השבת ובנך נוסע בשבת" – ואותה שעה היו נוכחים ברכבת רק שלושה אנשים אשר ידעו אל נכון שאין זה סתם משל ודוגמא, אלא דברים שנתגלו לו ברוח הקודש, והם: רבי הלל, אני ואביו של המחלל שבת... והנה, יהודי חולה זה לא יכול עוד להתאפק וצעק: – רבי, הנני מקבל עלי, שלא תהא כזאת עוד בביתי, כפי שהיה עד כה! אעשה כמיטב יכולתי, אתחנן בפני בני, אתן לו ממיטב כספי ורכושי, רק בתנאי אחד, שלא יחלל יותר את השבת קודש! ואז נענה לו סבא קדישא החפץ חיים והרעף על היהודי הנרעד והנפעם ברכות נאמנות, והבטיח לו רפואה שלמה במהרה, בזכותה של שבת קודש! והסיפור כולו נסתיים בכי טוב. חזר האיש לעירנו, לאחר מאמץ רב השיג את מבוקשו אצל בנו ונתקיימה ההבטחה שניתנה ל"חפץ חיים". המכונית הפסיקה לחלל את השבת בנסיעותיה, הנהג הקפיד על כך, לשמחתו של אביו שהלך והבריא מחוליו. והיתה למעשה פלא זה עוד תוצאה טובה ומופלאה – כי לא ארך הזמן והנהג שהפסיק להימנות על מחללי השבת בעירנו, פנה עוד פעם לשלטונות הבריטיים בבקשה לקבל רישיון עליה (סרטיפיקט) לארץ ישראל. ועלתה לו משאת נפשו זו – הוא השיג את הרישיון, וכה לעלות לארץ ישראל ונשאר חי וקיים בתוכה.

צ'ין אדם לחברו

סתם יהודי גם צריכים לכבד

מסופר על בני קהילת העיר בלקן שהיו זקוקים לרב, בחרו להם את הרה"ק רבי שמעלקא מניקלשבורג, שאז כיהן כרב בסעליש, והודיעו לו כי הם מכינים קבלת פנים מפוארת, לקראת יום הגיעו לעיר. רבי שמעלקא שהיה ידוע בענוותנותו הרבה, החליט להקדים ולהגיע לעיר לפני המועד שנקבע, כדי להתחמק מקבלת הפנים המפוארת. הגיע לאכסניה אחת וביקש לשהות בה, בעל האכסניה שלא הכיר אותו, לא נהג בו כבוד ואף פגע בכבודו. אחר כך כשנשא הרב את דרשתו הראשונה בבית המדרש, ראהו בעל האכסניה ונבהל. לאחר הדרשה בא אליו בדמעות בעיניו וביקש את סליחתו, ואמר, לא ידעתי מי הוא לכן לא כיבדתי אותו כיאות, אני מתנצל על כך. השיבו הצדיק, ואני חשבתי כי לא כיבדת אותי בגלל שידעת מי אני, ורבי שמעלקא הוסיף 'אף אם לא הכרת אותי הרי הייתי בעיניך כסתם יהודי, וסתם יהודי גם צריכים לכבד'.

נאה מקיים

מסופר: פעם כששהה ה"חפץ חיים" זיע"א בוילנא, היה צריך באחד הימים לעזוב את העיר בענין דחוף. ארו את חבילותיו ופסע לעבר התחנה, והנה בלכתו ברחוב, ניגש אליו יהודי וביקש אותו להשלים מנין לתפילת מנחה, יכול היה החפץ חיים לפטור אותו בשתי סיבות: ראשית, התפללתי כבר, שנית, אני נחפו לנסיעה חשובה מאד. אולם בכל זאת ניאות להצטרף למנין. לאחר מכן נימק את הנהגתו בכך, כי אם לא היו נענה לבקשה מעין זו, עלול האדם המבקש להתמרמר ולהיפגע, ועלול הדבר להתפרש כחוסר התחשבות

בטובת הזולת, והרי כאן חשש של חילול השם. משום כך דחה את נסיעתו.

לימוד זכות על כל יהודי

הרה"ק רבי משה לייב מסאסוב זיע"א היה מלמד זכות על כל אדם, והיה אוהב ישראל גדול. וכאשר שאלוהו איך הגיע לידי מידה זו? הראה להם קערה של מים ואמר: קערה זו מילאתי בדמעות כדי שאבוא לידי מידה זו. מספרים עליו, כי לפני קידוש של שבת היה תמיד מלמד זכות במחשבתו על כל ישראל, ועד שלא מצא זכות עליהם לא עשה קידוש. פעם אחת לפני קידוש הופיע בבית מדרשו ועל יד שלחנו, יהודי לא דתי שגילח זקנו לאחר כניסת השבת, ועוד הריחו פניו מהסבון. הצדיק עצם את עיניו זמן רב, חשב וחשב ולבסוף התחיל לקדש. בתוך הסעודה לאחר שהיהודי המודרני הזה הלך לו. שאלוהו חסידי מה זכות היה יכול למצוא על היהודי הזה? השיב הצדיק רבי משה לייב: הנה אמרו חז"ל דכשיבוא משיח או יביא כל גוי למשיח במתנה יהודי אחד, ויאמר גם זה יהודי. וז"ש יובילו שי למורא (תהלים ע"ו י"ב) נשאלת השאלה האם קאי הגמרא הזאת עלי? זה לא יתכן כי בודאי שלא יהיה צורך שיביאו אותי למשיח, כי אני אלך בעצמי בשמחה רבה. או האם צריכים את החסידים שלי שיביאו אותם הגויים בכוח למשיח? בודאי שלא. אלא מאי? הגמרא מתכוונת על איש לא דתי כזה, אשר אין לו פנים כיהודי, ואו יבוא הגוי וימשוך אותו ויאמר: הלא גם אתה הנך יהודי, בוא עמי למשיח. ובכל זאת קרא לו הגמרא "שי" היינו מתנה, הרי נמוצא שגם יהודי הזה חשוב הוא. על זה חשבתי ויכולתי לעשות קידוש.

חילולא דצדקיא

יום שבת קודש כ"ב אדר

הרה"ק רבי אליהו ב"ר שלמה אברהם הכהן מאיזמיר (שבט מוסר - תפ"ט)
הרה"ק רבי יוסף בלאך אב"ד סטאנוב ב"ר אברהם (גנוי יוסף - תק"ג)

יום ראשון כ"ג אדר

הרה"ק רבי חיים חייקא מאמדור ב"ר שמואל (תלמיד המגיד - תקמ"ז)
הרה"ק רבי יצחק מאיר ב"ר ישראל מגור (חידושי הרי"ם - תרכ"ז)

הרה"ק רבי יצחק יעקב מביאלא ב"ר נתן דוב (דברי בינה - תרס"ו)

יום שני כ"ד אדר

הרה"ק רבי יצחק ב"ר חנוך העניך מאלעסק (תרס"ד)

יום שלישי כ"ה אדר

הרה"ק רבי אברהם גרשון מקיטוב ב"ר אפרים (גיסו של הבעש"ט הק' (תקכ"ה)

יום רביעי כ"ו אדר

הרה"ק רבי אליעזר ליפא מחאמעלניק ב"ר אלימלך מליזענסק (תק"ע)

הרה"ק רבי אהרן ב"ר שמשון (ד"ר גארדאן תלמיד המגיד - תק"ע)

הרה"ק רבי איתמר הכהן מדוקוב (תלמיד הרה"ק רבי ארון לייב מפרעמישלאן)

יום חמישי כ"ז אדר

הרה"ק רבי ישעי' שור אב"ד יאס ב"ר משה (כליל תפארת - תרל"ט)

הרה"ק רבי יוסף שאול נאטאנזאהן ב"ר אריה לייבוש (שואל ומשיב - תרל"ה)

זכותם תגן עלינו ועל כל ישראל אמן

מצווה הלכות

מאת הרה"ג נמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א
מ"ס "גם אני אודך" רמזים יוסף הדר"ס על המערים.

השארת ספר פתוח (ב')

א) אין לכסות הספר הפתוח בספר אחר. (ישועות חכמה) [מבעל מסגרת השלחן על קיצור שו"ע] סימן כ"ז, ס"ק מ"ח, ברכת נפתלי, ח"ב, דף ס"ה, הלכה י"ג) ויש מתירין לכסות הספר הפתוח בספר אחר. (גנוי הקודש, פרק ב', סעיף כ"ז, ובהערה מ"ז, וראה בספר חסידים סימן תקק"ט)
ב) יש שנוהגין לכסות ספר פתוח במפה מיוחדת לכך. (משנת חכמים למהר"ם חגיו אות ר', ראשית חכמה, שער היראה, פרק ט"ו)

לזכות

כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
ולכל הנלווים אליו

קרית קרעטשניף רחובות

טל': 052-7144471 מייל: sipureitzadikim@gmail.com

בחסות רשת חנויות

גל פז